ŽENSKÁ HLÍDKA.

Karolina Havlíček, Bluff City, Kans. — Ctěná redakce! Zde zasílám $1.50 na předplatné na "Pokrok" a 50c jako příspěvek pro krajana p. Kyselku. Po přečtení oněch vět: "Jsem nevinen! Pomozte!" — tu to se mnou zalomcovalo a mé svědomí mi pravilo: "I ty musíš, byť i sebe menší částkou, pomoci!" V mysli mé se vynořil případ, který se odehrál asi před 19 léty. Ovšem že případ ten oproti případu nebohého krajana jest velice nepatrný, nicméně pro mne dost smutný. Pověděla bych vám jej, ale mám strach z toho koše. Než začnu, ať to dopadne tak neb onak, možná dost, že to bude přec pro ten koš dosti dobré. Před léty dostal můj muž od rodičů farmu ve východní Nebrasce, dost hezky zařízenou, a oni sami se odstěhovali do Kansasu docela na prázdný pozemek. Než mému muži se na farmě té nelíbilo a stále vyhledával něco lepšího, ale nemohl nikde nic najít, až konečně v západní Nebrasce vyhlédl si domovinu a tak to tam vychválil, že moje matka, starší bratr a i švakr p. F. Kaura s námi se tam odstěhovali. Za čas se stavěla dráha a zakládala městečka a můj muž si zařídil hostinec. Ale peníze, které jsme tam přivezli, byly hnedle pryč, když tu jako na zavolání přijel přítel a farmu od nás koupil. Ona farma, kterou nám dali rodiče, byla pronajata za $300 ročně. Tak si můj muž zařídil zase smíšený obchod, do kterého si ale musel zjednat člověka, ježto sám byl ještě v hostinci. Za nějaký čas nabídl mu lékárník, aby mu zaměnil zboží své za zboží lékárnické, on mu však zaměnil jen střižní zboží. Když vše spočítali, měl můj muž doplatit $600. Napsali tři noty po $200 na tři měsíce, každý měsíc měl muž zaplatit $200. To prý zaplatí snadno, neboť z lékárny byl velký užitek. — Když došlo povolení k prodeji lihovin, nepožádal muž o jiné, neb měl z toho škodu na místě užitku. Převzal řízení obchodu a tu bylo třeba opatřiti některé druhy zboží. Psal do Omahy o ně, ale dostalo se mu za odpověď, že mu zboží zašlou, až zaplatí předešlou objednávku. Psal jinam a dostal touž odpověď. Psal do mlýna o mouku a zase taková odpověď. Zjednaný zástupce mého muže v obchodě kupoval totiž na dluh, dokud mu zboží posílali, pouze něco dával na dluh a mému muži dost málo odevzdával. Tu není divu, že muž nevěděl, kde má dříve platit. Zatím dal lékárník noty na bank, oni si přijeli pro lepší jistotu a pak jsme museli platit z oněch $600 každý měsíc $18 úroků. Mezitím můj domovinu vyplatil a koupil dvě čtvrtě brzy za sebou, ale na každé byl dluh, asi míli od města. Tekla přes ně řeka. Tak jsem se tam odstěhovala, neboť to bylo pro mne velkou výhodou býti jen míli od města na místě osmi mil. Chovali jsme dobytek, pro kterýž jsme dříve museli vodu pumpovat, kdežto zde nikoliv. Sena se udělalo hodně a v zimě jsem je házela dobytku. Jednou, když jsem byla takto zaměstnána, spatřila jsem, jak dobytek sousedův šel na druhou naši čtvrt, kde jsme měli stoh ovsa a stoh pšeničné slámy. Poněvadž za ním nikdo nešel, pustila jsem se tam sama, ale ne a ne dobytek odehnat. Musela jsem konečně jíti k sousedovi a říci mu, aby si dobytek odehnali sami. Na to jsem chvátala domů a už jsem byla zcela blízko, když slyším něco bouchnout. Vběhnu do baráku. Holka drží dítě v náručí. Ihned je popadnu a ono je jako mrtvé. Než jsem se vzpamatovala, začalo dítko plakat. Sednu a konejším je. Za chvíli opět je pokládám a chci jít po práci, ale shledávám, že nemohu. Bylo po kolena sněhu a já na kolena ozábla. Po čtrnáct dní jsem nohama jen šoupala po podlaze, což ještě trochu šlo, ale hůře bylo venku. Tak se stalo, že jsem nemohla přiháněť domů dobytek na noc. Kolikrát jsem sice pro něj došla, ale vždy nadarmo, neboť byl rozlezlý ve sněhu a já za ním nemohla. Můj vždy ráno nahánel dobytku sena a když večer nepřišel, zůstal venku a tak se stalo, že jsme přišli o několik telátek. Když nastalo jaro, tu jel noho dne přišel k muži do lékárny chlapec, jenž vypomáhal v hotelu, se sdělením, že prý je paní nemocna a že jí má poslat trochu kořalky. Můj mu ji dal, ale hnedle kolovala zpráva, že Havlíček dal kořalku nezletilému a že jej dají zavřít. Hned se také přihlásili přítelíčkové, kteří mu radili, aby ujel. Jeden se dokonce nabídl, že mu v obchodě vše opatří a i peníze, jež máme u lidí, že bude vymáhati. Řekla jsem muži: "Jak jen můžeš věřit, když už tolik jich tě ošidilo!" Ale můj odpověděl: "Tento mne neošidí, tento je hodný." Na to jsem pravila: "Jen proto, aby tě snáze dostal a pak tě obral o to, o co druzí už nemohli." Konečně ale řekl: "Požádej Josefa, ať přehradí štor a vás tam odstěhuje." Pak odejel. Když jsem o to žádala svého bratra Josefa Trambu, pravil: "To víš, že učiním, co budu moci." Bylo třeba na všech stranách vyjednávat. — Někde jsme měli doplácet, jinde zase dobírat. Já anglicky neumím a tak bylo stále třeba tlumočníka. Když nás bratr odstěhoval, požádal o klíč ode dveří. Ten sice dostal, ale ani jediný cent peněz, neboť pan správce nechal si vše, co za dvanáct dní utržil. Tak jsme se přesvědčili, že chtěl mého muže ošidit. Dříve než jsme vše urovnali, uvrhla mne nemoc na lože. Bylo mně zle. Bratr plakal. Já zvolala: "Neplač, já nezemru, já musím vypít kalich utrpení až na dno. Na mne čeká ještě moc soužení!" Bratr šel k otci onoho hocha a žádal jej, aby nás nepronásledoval, aby mohl Havlíček přijít domů. A on mu řekl, že už Havlíčkovi psal, že nemusel odjíždět. Bratr dojel pro sestru Marii Kaurovou, která mne ošetřovala i těšila a vše uspořádala. Mně bylo hnedle dobře. Pak přijel muž. — Oni na něm chtěli $50, jinak že budou přec jen žalovat. Když nedostali peníze, přijel za nějaký čas maršál z Omahy, že prý muž musí s ním. Museli čekat na vlak do 10 hodin večer. Když však se sešeřilo, můj muž, když měl vlak přijet, pustil se pryč. To bylo hledání, ale nadarmo. Než za několik neděl jej vypátrali a přece jen musel k soudu. Oznámil mi poštovním lístkem: "Jedu do Omahy." Co jsem tenkrát zakusila, na to nemohu ještě dnes bez pláče vzpomenout. Bratr mě těšil: "Nesmíš si to tak brát, vždyť to není nic zlého. Budeš vidět, že to dobře dopadne." Konečně mi řekl: "Ty se musíš šetřit, mohla bys z toho míti smrt. Tuhle se podívej na děti, ony tě potřebují!" Ano, děti matku potřebují a nám přibyla den před tím malá deceruška. — Když můj přijel, začal vymýšleti všelijaké plány. Říkal: "Kdybych mohl shledat alespoň 3 neb 4 sta, tak bych si s nimi pomohl." Já muži odpovídala: "Kdybys je měl, tak se necháš o ně ošidit jako vždy a mám strach, že se tu více nezmůžeme." On mi ale vždy odvětil: "Protože jsi hloupá. Já už se ošidit nedám!" Ale dal se ošidit o celá čtyři sta a tato byla jeho vlastní slova: "Co my jsme se našetřili a peníze jsou pryč!" — Pak nám psali rodiče, abychom sem přijeli. A my jeli rádi. Přivítali nás srdečně a ačkoliv museli míti proti nám hodně trpkosti, přece nám v našem začátku byli velice nápomocni, jakož i všichni přátelé mého muže, takže to byl pro nás radostný začátek, zvláště ale, když pomyslila jsem na zažité utrpení. Ale co nám to bylo platno! Sotvaže jsme se začali trochu vzmáhat, nastal obrat. Obdělávali jsme dvě čtvrtě a třetí jsme zakoupili. Měli jsme hodný kus pšenice. Jeli jsme okolo a můj muž pravil: "To bude peněz! Co si za ně pořídíme?" Odpověděla jsem mu: "Kdyby jí byl ještě jednou tak velký kus, věděla bych, co s penězi. Postavili bychom si stavení a zařídili si už jednou jak se patří domácnost." Než muž pravil: "To já mám lepší plán. Koupím si — mlátičku . . ." Já se utekla: "To zas! Kdyby ti to šlo tak jako vše až dosud, tož raději dej pokoj." Otec jeho též mu to vymlouval, když uslyšel, že hodlá koupit mlátičku. Než on přece ji koupil a mlátil o všechno pryč. Co utržil za úrodu, to dal za mlátičku a penězi, jež dostal od sousedů za vymlácení obilí, vyplatil dělníky a ještě musel přidat ze svého. Tak mlátil po několik roků a upotřebil dvě mlátičky a tři parostroje a že mlátičku zaplatil dříve než ji vypotřeboval, uvalil za to dluh na farmu. Nyní ale už musím přestat, neb myslím, že jest toho více než moc. Možná, že jindy sdělím další své osudy. Přeji paní ředitelce a všem čtenářkám šťastný Nový rok a ct. redakci hojně předplatitelů.

Z přátelských kruhů.

Z MANISTEE, Mich., 20. prosince 1911. — Ctěná redakce! Přijměte ode mne srdečný pozdrav a žádal bych vás, abyste mi dopřáli ve vašem listě trochu místa. Přikládám $1.75 jako předplatné na "Pokrok Západu" a za premii žádám "Vilímkův Humoristický Kalendář". Nejdříve se musím rozepsat, jaké máme v tom západním Michiganu počasí. Podzim jsme měli moc krásný, v měsících září a říjnu vždy nám napršelo a pak bylo zase krásně teplo. V listopadu a prosinci přišly trochu slabé mrazíky a ještě nám ani naše Michigan Lake nezamrzlo a sněhu jest na zemi asi dva palce. Každý myslí, že Michigan jest stát studený. Bydlel jsem po tři roky v Nebrasce a tam, když přijde zima, umí tato lézti do těla, takže se jí člověk nemůže ubránit. Tam, když začne foukat ten severák, je se až hrůza koukat, jakou on umí pěknou práci. Tady o větrech neví se ničeho, ať jest to v létě nebo v zimě. Já nebudu nikdy litovat, že jsem jel z Nebrasky, poněvadž tam pro pracovitého člověka není moc dobrá vyhlídka, kdežto tady v městě Manistee jest dosti práce. Jest tady dosti továren a hlavní obchody jsou zde se dřívím. Město Manistee jest město přístavní a čítá asi dvacet tisíc obyvatel smíšené národnosti. Většinou jsou tady Poláci, Němci, Švédi a Američané. O Češích nevím tu o žádných, avšak venku na farmách jsou tu a tam nějací. Z velkých továren, jež tu jsou, uvádím: Sedm pil a každá pila má svoji solárnu, kdež se vyrobí ohromné množství soli. Dále jest zde slévárna, továrna na nábytek, koželužna, továrna na hodinky, továrna na košile a ty všechny jsou v rukou Američanů. Na pilách se pracuje ve dne v noci celých deset měsíců, a sice od 1. března až do Nového roku, další dva měsíce se nepracuje, poněvadž se musí vše zase opravit pro novou sesonu. Následkem toho, že jest zde dosti pil, dříví stavební jest dosti laciné; finišové dříví od $12 do $20 tisíc stop, "siding" a "flooring" od $14 do $20 tisíc stop, 18-palcový šindel od $1.50 do $2.50 za jeden tisíc. Co se týče pozemků, ty jsou tu též laciné. Nevzdělané pozemky se prodávají od $15 do $18 akr, to jest vykácený les, mýtina, kdež stálo dříve tvrdé dříví, duby, buky a javory, takže jest to pozemek dosti dobrý. Dosti farmářů sem přijíždí a pozemky kupují, poněvadž ceny jdou pořád vzhůru. Teď jsou tady na prodej pěkné farmy vyčištěné za dosti laciné peníze. Posledně tu koupil farmu pan Dostal od Tyndall, So. Dak. Dal za ní sedm tisíc a dnes by farmu tu nekoupil od něho za devět tisíc dollarů. Bude se sem z jara stěhovat. Já sám, kdybych měl dost peněz, zakoupil bych si pozemek, abych nemusel v těch továrnách pracovat, avšak musím ještě nějaký rok počkat. Když zde člověk koupí pozemek, má na něm dosti dříví na menší stavby pro sebe a dosti na prodej, a jakmile začne pozemek čistit, tržízároveň peníze za dříví. Dříví k pálení prodává se zde jednoduchý kart za $1.75. A do města jest dosti blízko, takže ten, kdo koupí takový pozemek a má velkou rodinu, má dosti dobrý začátek, neboť děti mohou jít do práce. Půda jest černá, promíchaná s pískem, a vše se v ní daří výtečně. Já jsem kupoval brambory tak velké, že jsem se jim divil, neb jsem tak velké ještě nikdy neviděl. Též ovoce se zde daří znamenitě a není nikterak vzácností uhlídat sad o 30 nebo 40 akrech. Farmeři prodávají ovoce většinou na stromech. Přijedou totiž agenti z Chicaga a ti koupí úrodu, jakmile stromy od kvetou. Takto tržífarmář veliké peníze při málo práce. Než musím již přestat, aby se můj dopis neocitl tam, odkud již není pomoci. Srdečně zdravím všechny čtenáře a čtenářky tohoto listu a znamenám se Karel Šoula.

— Z BRAINARD, Nebr., 27. prosince 1911. — Milí přátelé! Domnívám se, že vám letos již naposledy odesílám dopis, neboť starý rok již odchází od nás a béře sebou šnahem vše, co se mu v cestu staví. Všechny ty nářky a vyhrůžky nedělají mu pražádných obtíží, ničí vše a i nevinného ubíjí a zanechává po sobě jen trpké upomínky, tak jako zanechali v Čechách Prušáci v roku 1866. O tom by se dalo mnoho povídat, avšak postačí, uvedu-li pouze tento případ. Jistá žena se čtyřmi malými dětmi pásla na mezi krávu. Prušáci ji uviděli a krávu jí vzali a na místě zabili, ač žena ruce spínala a úpěnlivě prosila, aby jí krávu nechali. Hrozný byl nářek dítek, když spatřily živitelku svou v krvi a matku hořem zdrcenou. A za vládu, která přivodila na lid takovou pohromu, máme se modlit a hymny zpívat? Buďte jisti, milí čtenáři, že starý rok zanechá za sebou haldy vzpomínek. Pokoj najdeš až v hrobě, zde na zemi není stálý. Chceš-li, milý člověče, býti spokojen, připrav se na to nejhorší, a jestli se toto nedostaví, přinese ti to pak radost. Staré přísloví praví: Nechval dne, až míne a člověka, až zhyne. — Jisto jest, že všem nám radost nepřinesl. Mně na příklad ještě před svým odchodem zanechal vzpomínku. Nyní, jak známo, panují v noci citelné mrazy. Jelikož v zdejších papírových domkách ten, kdo šetří na uhlí, mnoho tepla neužije, tož moje slečinky pálí šindel o sto šest, poněvadž prý je teď času dost na přikládání, kdežto v létě není tolik času na sedění u kamen. Inu, rozum přináší moudrost. Jen když mají hlasovací právo — mají-li ale též rozum, na tom jim nezáleží. Při té příležitosti přišly též na myšlénku, připraviti mi něco pro zahřátí, ježto spím zvlášť ve svojí dosti studené díře. Daly do plucaru vodu, ohřály, daly do obkladu a vložily do nohou mé postele, že prý to drží teplo. Jest to dobré, jenže jest třeba dát při tom pozor jako při všem jiném. Plucar zazátkovaly dlouhou "šutou", kteráž v noci povolila a voda vytekla do postele. Já o tom pranic nevěděl, až mne zima vzbudila. Křičím: "Ženské, topte!" A vstávám a chci do kuchyně. Avšak, tu máš. Táhnu za sebou celou postel. Voda, vyteklá z plucaru, vpila se do dek a slamníku a to vše dohromady zmrzlo. A já nemoha takovou tíž utáhnout, praštil jsem sebou mezi dvéře. Ležím na zemi natažený s dekami a slamníkem k nohoum přimrzlými a žena křičí: "Co se to děje?!" Vypadalo to jako překocený vlak. Když jsem byl vyproštěn z pout, řekl jsem ženě: "Takového přítele mi více do postele nedávej!" Proto pravím, že při všem je třeba opatrnosti. Ještě něco, krajané! Zde v Brainard naskytuje se pro ty, kdož touží po pobytu v městě, dobrá příležitost koupiti výhodně majetek buď pro ostávání neb pro obchod. Pan Jos. Zejda má na prodej dva domy; při jednom jest akr pozemku, nalézá se v dobrém místě blízko kostela. Dále p. Jan Dus má na prodej saloon, operní síň v dobrém městě a obydelní stavení, vše v nejlepším pořádku a mimo to má ještě deset akrů ve středu města. Kdo by se o majetky ty zajímal, ať se přihlásí u výše jmenovaných majitelů o podrobnosti. Městečko Brainard jest osazeno většinou Čechy, jsou zde tři saloony, dobrý mlýn, dva dřevařské obchody a sedm ryze českých obchodů. Šťastný Nový rok! Co nám přinese, to si povíme. V úctě Jos. Kastl.

Z HAVANA, N. Dak., 27. prosince 1911. — Ctěná redakce! — Musím vám dát vědět, že jsem v té Dakotě ještě nezmrzl. Vánoce máme za sebou a starý rok dokleptává svou úlohu a s ním zároveň i mé předplatné. Zasílám vám tedy předplatné na "Pokrok Západu" a "Česko-Americký Venkov" a jako premii pošlete mi semena. Také musím trochu popsat zlejší krajinu. Poloha jest mírně vlnitá, z větší části rovná, s bohatou černou ornicí. Zde se většinou farmaří ve velkém, ale, jak pozoruji, je to velká chyba, neb jediný člověk není s to, aby sám náležitě připravil tři neb čtyři sta akrů půdy pozemku pro osení. Tací farmáři orají většinou na dva neb tři palce hluboko, takže sotva podrazí strniště, a pak na poli takovém naroste místo pšenice několik rozličných druhů plevele. Druhá chyba jest, že se zde sejou pšenice a zase pšenice a jenom pšenice po mnoho roků po sobě na stejné pole. Takové pole nutně se pak znečistí všelijakým plevelem, z nichž zde převládá divoký oves a hořčice. Tomu by se předešlo, kdyby se pěstovalo méně pšenice a tato se nesela více než dvakrát po sobě na totéž pole, a pak kdyby se pěstovalo více jiných druhů obilin, jako kukuřice, ozimní žito, milleta a ječmen. Tyto obiliny dají se zde s úspěchem pěstovat, obzvláště kukuřice dá dobrou úrodu, když se jak náleží obdělá. Já jsem zde letos vypěstoval kukuřici, že jsem v Nebrasce nevypěstoval nikdy lepší. Dala 40 bušlů po akru, což, myslím, jest pro Severní Dakotu znamenitá úroda. Pole pak po kukuřici, když bylo čisté, dá se snadno připravit pro pšenici. Dvakrát se rozřeže kotoučovými branami, pak se náležitě uvláčí hřebíkovými branami a řádkovacím strojem se pšenice zaseje. A bude-li počasí jen trochu příznivé, tu se hospodář nemine s dobrým výsledkem. — Také se musím zmínit, jaké jsme tady letos měli počasí. Jaro bylo na počátku suché až do 7. května, načež nám pršelo dost často. Prvního, druhého a třetího června dostali jsme velké lijavce, takže byla pole z větší části pod vodou a jen divoké kachny a žáby rejdily tam o závod. Na to udeřila velká vedra a nepršelo nám až 3. července. Obilí sežloutlo a k tomu se přidala černá rez, následkem čehož pšenice a oves za mnoho nestály. Za to ale kukuřice, milleta, len, seno, brambory a zelenina znamenitě se vydařily. — Některý brambor vážil až 2½ libry. Inu, jak se říká: Čím hloupější sedlák, tím větší brambory. Než už musím s těmi brambory přestat, neb chci s vámi ještě sdělit, že zde máme doposud mírnou zimu. Však dne 10. a 11. m. m. začalo nás to tady strašit, když jsme ale neutíkali, dostal pan Severák rozum a zkrotl, zanechav nám asi na stopu sněhu, takže máme dobrou sanici a hon na zajíce. Tady v Severní Dakotě jsou ušáci velcí jako polární medvědi a bílí jako sníh. Takový jeden exemplář jsou ondyno skolil a umínil jsem si, že ho pošlu presidentovi na svátky, ale byl mrška plný blech. Pověsil jsem ho tedy v sýpce, ale na něm ta havěť skákavá do rána zmrzla. Pak jsem si ale vzpomněl, že president pracoval pro reciprocitu s Kanadou, dostal jsem vztek a rozhodl jsem se, že mu ho nepošlu, nýbrž že ušákem obmyslím raději Josefa Pekárka ve Valparaiso, Neb. Ale, chyba lásky! On do rána ztvrdl tak, že byl tvrdší nežli kámen, tak že by ho Josef v Nebrasce nerozehřál ani do svatého džulaje. — Proto jsem i od toho upustil a daruji jej Kanadě do musea za to, že porazila reciprocitu. Než s tím ušákem zmrzlým musím už přestat, abych se naposled nedostal s Kanadou do nějakých zápletek. Přeji ctěné redakci v nastávajícím roce hojnost nových předplatitelů a váženým čtenářům a čtenářkám hojně $$$. To vám přeje

Dakotský Komár.

Z WAUBUN, Minn., 25. prosince 1911. — Ctěná redakce! Jelikož jsem již delší dobu odběratelem tohoto listu a doposud jsem v něm nečetl ničeho z tohoto našeho zmrzlého zákoutí, proto vám dávám o sobě též něco věděti, aby páni ze South Dakoty se nedomnívali, že jsme tu načisto zmrzli. — Krajina naše jest více méně vlnitá, trochu také lesnatá a sem a tam jest i drobet vody, tak že, když nám páni zavřeli hostince, můžeme se napíti aspoň z rybníků. Krajina naše jest indiánská reservace a osazuje se rychle bělochy, ponejvíce Čechy, a znamenitě pokračuje. Škol jest zde sdůstatek nových, právě se zde založil český spolek Č. S. D. P. J. a kostel jest již také započat. Úroda na to sucho byla obstojná. Což pak dělá pan Černý z Gregory, S. Dak., že nepíše? Snad vám zamrzl inkoust aneb vám zašlo za nehty? — Přeji všem čtenářům a čtenářkám šťastný a veselý Nový rok jakož i redakci a zároveň mnoho předplatitelů. Na zdar!

Thos. Fara.

Spolehlivé pojištění na život

za skutečnou cenu u

WOODMEN of the WORLD

(Dřevařů Světa)

české tábory v Omaze a South Omaze.

Jos. J. Panuška

1260½ jižní 16. ulice.

Pozemkové obchody v českém distriktu v Omaze, v South Omaze a v Benson. — Požární a úrazové pojištění. ABSTRAKTY NÁROKŮ. — VEŘEJNÝ NOTÁŘSTVÍ.

Hodiny: Od 7 do 10 večer a v sobotu od 3 hodin odp. do 8 hod. večer. 36tf

Tel. Doug. 5737. Přijďte kdykoli večer

Velký moderní, nově zařízený čistý

závod řeznický

vlastní

CHAS. F. KUNCL

v č. 1250 již. 13. ul.

Má vždy na skladě největší zásoby masa nejlepšího druhu. Zboží szenářské výborné jakosti. Vždy velký výběr. Ceny nejnižší. Telephone Doug. 4333 8tf

Důležité a zajímavé pro Čechy!

Přijali jsme jednatelství pro největší literární novinku letošního knižního trhu amerického a sice znamenitou knihu, pojednávající o staré vlasti naší, dílo znamenitého učence, prof. Will. S. Monroea

"BOHEMIA AND THE ČECHS"

Je to práce opravdu vážená, která zvláště se hodí jako neocenitelný dar pro naši dorostlou mládež, kteráž se Monroeovou knihou seznámí nejen s historií, ale i přítomným stavem a poměry Čechů ve staré vlasti. Úprava je umělecká a kniha je bohatě illustrována. Cena pěkně vázaného výtisku $3.00. Přihlášky adresujte na: POKROK PUBLISHING CO., 1417-19, So. 19th St., Omaha, Neb.